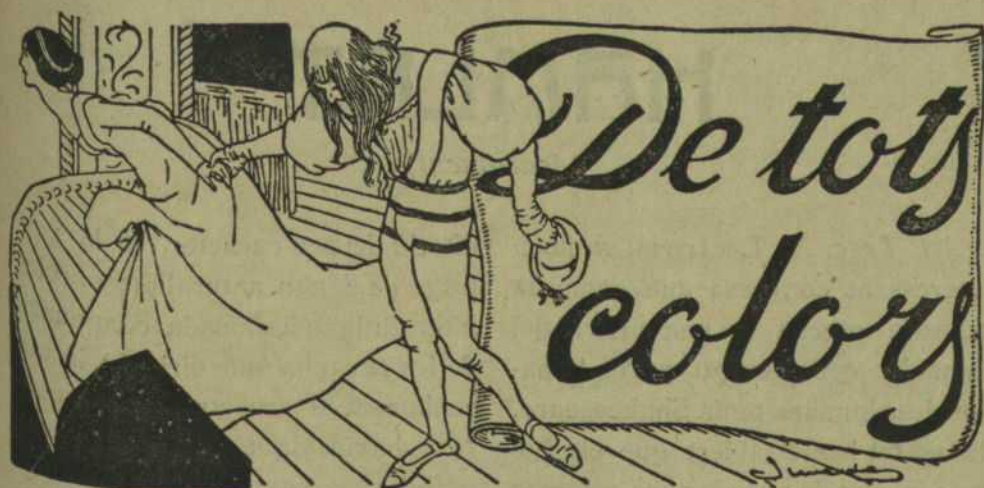

Retrat y autógraf
den
Ferruccio Garavaglia

El Corb
El Corb
El Corb

Avuy comensa a repartirse
aquesta obra de gran éxit

HAMLET

(Acabament)

Act. I esc. X. La trivial y poch interessant conversa que comensa aquesta escena es una prova del minuciós coneixement que de la naturalesa humana tenia Shakespeare. Es un fet ben establert que els homes, abans de abordar una empresa seriosa, s'esforsen d'una manera invariable en aludir la pressió de llurs pensaments girantse vers els objectes, trivials y circumstancies familiars; aixís es que el diàlech en la explanada comensa remarcant la fredor de l'aire y inquireix oblicuament sobre l'hora esperada de la visita. Això fa que entretenint l'atenció de l'auditori, Shakespeare'ns cull de sorpresa a la entrada del espectre, el qual va cap a n'ells ab tot el sobtament del seu caràcter visionari. En efecte, crech que cap autor modern hauria osat fer precedir aquesta última visita de dugues diferents aparicions, ni podria haver imaginat que aquesta darrera superaria a les altres en impressió, solemnitat y interés.

En adició a totes les altres excel·lències del parlament de Hamlet que tant delicadament revelen el predominant idealisme y el raciocini me-

ditatiu del seu caràcter, té la ventatge de donar naturalitat y probabilitat a la apassionada continuació de les paraules que dirigeix instantaniament al espectre. *El momentum* havia sigut donat a la seva activitat mental; la plena corrent de pensaments y paraules que corria dins seu y l'olvit, en el fervor de sa argumentació, del propòsit que l'havia dut allà, impediren que la aparició li entorpís l'enteniment. La co-presencia de Horaci, Marcel y Bernat es justament ideada perquè fa perfectament comprensible el valor de Hamlet y sa impetuosa elocúncia. Y noteu també que l'espectre mateix, per ses prèvies aparicions, ha sigut portat més aprop de les coses reals y trovareu que aquesta creixent objectivitat en un esprit que no obstant reté tots els seus atributs de espiritualitat y sa temible y respectuosa subjectivitat es verdaderament admirable y assombrosa.

Act. I esc. XIII. HAM. «Oh vosaltres hostes del cell! oh terra! Què més? invocaré l'infern?» etc.

No recordo res igual a n'aquesta explosió, a menys que siga el primer

parlament de Prometheus en el drama grech. Solament Shakespeare podria fer a Hamlet el blanch de totes les màximes y veritats generalisades que l'observació va dictarli y un exemple d'això son aquelles paraules:

HAM. «Un home pot somriure, somriure y ser un malvat.»

Act. II esc. VII. HAM. «Us coneix molt bé, vos sou un peixater.»

Això es, heu sigut enviat per pescar-me aquest secret. Aquest es el significat de les paraules de Hamlet.

Act. II esc. VII. HAM. «El sol cria cuchs en un gos mort y encara que es un deu també llumina benigne a un cadavre corrupt.»

Aqueixes ratlles intencionadament fosques jo no ducto que's refereixen a la idea de Hamlet de fer contrastar la bona y dolça filla ab el fatigós vellot. Perque boig com es el vell, està alguns graus per sobre la carcassa de un gos mort; y si el sol siguent un deu que besa carn podrida, treu vida de un gos mort ¿per què no pot la fortuna que favoreix als bojos, treure de aquest vell mort en vida a una noya dolça y bona com Ofelia? El subsegüent passatge:

«Oh! Jephthah jutje d'Israel quin tresor tens!» confirma el meu punt de vista de aquestes ratlles.

Act. II esc. VII. HAM. «No'm pots demanar res més agradable, excepte la vida. excepte la vida, excepte la vida.»

Aquesta repetició m'impresiona y se'm fixa en l'enteniment d'una manera admirable.

Act. II esc. X. HAM. «Pirro ferotge, ab armadura negra com els seus pensaments.» etc.

Aquestes línies com a narració èpica son superbes! En els pensaments com també en diferents parts de la dicció aquesta descripció es altament poètica: es el llenguatge de la vehemencia lírica y èpica pompa; no el del drama. Però si Shakespeare hagués fet la dicció veraderament dramàtica ¿quina diferencia hi hauria hagut entre Hamlet y la comedia de Hamlet? Act. III esc. IV. El soliloqui de Hamlet:

«Ser o no Ser, aquesta es la qüestió.» etc.

es en absolut d'interés universal. No obstant ¿a quins dels caràcters de Shakespeare podria apropiarse millor que a Hamlet? Per Jaume hauria estat massa profund y per Yago una comunió ab el cor massa habitual.

Act. III esc. IV. HAM. «aquella regió desconeguda de ahont ningú'n torna.»

Teobold fa notar la suposada contradicció que hi ha en això ab la aparició del espectre. Oh miserable defensor! Si fos necessari defensar la aparent contradicció—si aquesta no fos una bellesa—m'fora ben fàcil de dir que ningú torna a n'aquest mon com a casa seva, com a un lloch habitable.

Act. III esc. IV.

HAM. «*Jal jal jal! Sou honrada?*»

OFELIA. «*Senyor?*»

HAM. «*Sou hermosa?*»

Aquí es evident que la aguda penetració de Hamlet, s'adona, per la manera forçada y estranya de Ofelia, que la dolça noya no obrava per si mateixa. Aquest descobriment fet per un caràcter ansiós y irritable, explica la duresa ab que la tracta Hamlet; no obstant es ben perceptible en tot aquest tràs, una elevada agitació amorosa recreantse ab un voluntari y atormentador estil de ironia y això's nota particularment en la enumeració de les faltes del sexe dèbil, de les que Ofelia està tant exenta que això constitueix el seu caràcter. Noteu lo encantador de Shakespeare de compondre un caràcter ab la ausència de caràcters.

Act. III esc. IV. HAM. «Jo vull dirte que desde ara no hi haurà més casaments. Els que son casats, menys un, viuràn; els demés se quedaràn tal com son.»

Observeu aquest acaronar y dilatar el propòsit interior característich de un que no ha dut el seu esperit a la resolució de obrar: desitja ardentment atormentar l'esperit del seu oncle y apunyalarli el cos.

El soliloqui de Ofelia que segueix es la perfecció del amor tant exquisidament desinteressat.

Act. III esc. VIII. Aquesta escena ab el còmichs es un dels exemples

més felissos de Shakespeare en diversificar la escena sense interrompre l'acció.

Act. III esc. VI. HAM. «Senyor meu, diu que una vegada vareu fer comedia?»

D'haver sostingut devant de l'auditori l'amor de Hamlet per Ofelia de un modo directe, s'hauria fet una bretxa en l'unitat de interès; no obstant aquest amor se'ns sugereix per el seu despit al pobre Polonius a qui no deixa un moment de repós.

Act. III esc. XIX. HAM. «Ara podria jo la sanch calenta veure'm a dolls y tals accions cometre que extremissin d'horror al maleix dia.» etc.

L'extrem a que arriba Hamlet es un afany de fer alguna cosa, però ¿què? està indecís encara, mentres a cada paraula seva tendeix a revelarho; però repareu quan perfectament igual y atinat es per lo que's refereix al moment y deixeu que sols per lo referent al demà no ho siga.

Act. III esc. XXI. La voluntaria obtrussió de Polonius en aquest afer tot siguent apropiada al seu caràcter, allunya la possibilitat de que Hamlet sospités sa presencia y prevé a la nostre opinió de culpar a Hamlet de la mort de Polonius.

Act. III esc. XXII. REY. «Oh! que terrible es ma culpa; al cel munta la fetor del meu crim.» etc.

Aquest soliloqui del Rey marca be la diferencia entre el crim y el hàbit de la culpa. Encara es audi-

ble la veu de la consciència. El final:

«Per tot hi ha remey!»

es remarcable: l'enganya la seva ànima adolorada, atribuint un grau de mèrit a la seva acció, y l'enganyen les mitg-promeses, mitg-obligacions de perseverar en els devers religiosos.

La solució es en el diví *medium* de la cristiana doctrina d'expiació: no lo que heu sigut, sino lo que sou deu judicarvos.

Act. III esc. XXIII, HAM. «Ava podria derho, però ara prega y si'l mato...» etc.

Oh! el confondre el Dr. Johnson les proves de repugnància y dilació per una espantosa y crudel perversitat! es per xò que es molt important conèixer un caràcter. No hi ha dupte, no obstant que l'interval que prenen les paraules de Hamlet es esgarrifós. Diu el Rey:

«Mes paraules volen, però els meus pensaments queden en la terra. Les paraules que no's senten no arriben al cel.»

Oh! quina llissó respecte a la diferència essencial entre desitjar y voler, y la follia de buscar motius y excuses mentres que el individual si-mateix queda!

Acte III esc. XXIV. HAM. «Un fet sagrant tant pervers, Mare, com matar a un Rey y ca-sarse ab el seu germà.»

REYNA. «¿Matar a un Rey?»

Confesso que Shakespeare ha deixat a la Reyna en un estat de per-

plexitat poch agradable. ¿Era ella, o nò, conscient del fraticidi?

Act. IV esc. III. RICARD. «¿Me preneu per una esponja?»

HAM. «Si senyor, perquè com una esponja xucles del Rey autoritat y riqueses.»

La bogeria de Hamlet es feta consistir en la lliure emissió de tots els pensaments que passen per el seu cervell, en una paraula: en dir les veritats.

Act. IV esc. X y XI. Noteu en lo que canta Ofelia la conjunció d'aquestos dos pensaments que may han existit en disjunció: l'amor per Hamlet y l'amor filial, junt ab el disculpable flotar per la superfície de sa imaginació puríssima, les precaucions tant tardament expressades y els temors no massa delicadament confessats per el seu pare y el seu germà referents als perills a que està exposat el seu honor. Els pensaments, el dolor, la passió, l'homicidi mateix ella els converteix en favor y bellesa. Aquest joch de associació es exemplificat en:

«El meu germà ho sabrà..., per forsa! Jo us dono les gracies per vostres bons concells.»

Act. IV esc. XIV, LAER. «L'infern que'm dragui y el diable més negre del abisme.»

«Laertes es un bon caràcter, però..., etc.»

diu Warburton: Gracies, Warburton, per la noció que teniu de la bondat. No hi ha més que fixarse en la esc. XIX d'aquest acte en que Laertes diu:

«Ho faré! y a n'aquest propòsit enverenaré la meua espasa.»

després de la descripció que fa el Rey de Hamlet:

«Ell es valent y noble, y com no pensa mal, abans de desafiarse no mirará les espases,» etc.

No obstant jo comprenc que Shakespeare no ha volgut envilir el caràcter de Laertes y per trencar sa torpesa d'esdevenir còmplice del malvat Rey, al final de aquesta escena introdueix a Ofelia per donar algun estímul a passió del seu germà.

Act. V esc. II. Oh! quin rich contrast dels dos extrems: el fosser y Hamlet! Noteu en el primer com se burla de la lògica y el seu humor tradicional avalorat, com una cansó, per l'us y com la veritat per sa

antigüetat.

Act. V esc. VIII. Shakespeare fa ressaltar a nostres ulls tot el caràcter de Hamlet abans de la seva última desaparició de la escena;— el seu excés meditatiu en el cementeri, el seu amor (que ja no amaga) per Ofelia, el seu comportament caballeresch ab Osrick, sa tendència a generalisar en totes les ocasions en el diàlech ab Horaci y finalment, la seva, y la del mateix Shakespeare, emocionant tendresa de pressentiment.

«No pots pas pensar-te quina pena sento al cor. Però no se perquè; no tinc cap mortiu.»

S. T. Coleridge.

P. M. DE TIRS, trad.

A una camelia

T'envejo, flor, que d'èxtasi tranzida,
rumbejes ta corola mitg desclosa
damunt d'un pit de corva magestuosa,
virginal, de naixensa indefinida.

Posada de gairell, amorosida,
no cerques en l'espai la cara hermosa;
sols mires, cap-per-vall, vers hont reposa
el jovenívol cor que't pren la vida.

¿Què'n traus, què'n traus d'eix èxtasi, floreta,
si sobre un pit ardent t'hi has de marcir?

¿O es que't goses en èxtasi finir?

Jo arrelara si'n fóra poncelleta,
xuclant sava de vida a mon albir
hont tú hi cerques el goig en defallir.

P. PALAU.

CORREU DE PARIS

Oleyà!—Vaja prou!—*La Jota* a Paris.—
En Clemenceau y *Le Voile du Bonheur*.—L'Opera-Comique.

Mare meva y qu'empalagós resulta l'art espanyol fet pels francesos! Y quina mania hi tenen y com baden! Y que poch coneixen Espanya.

Escolteume un xich. A l'Opera-Comique s'ha estrenat un conte lirich en dos actes, lletra y música de Raoul Laparra, que du per títol *La Jota*. Demaneu allí trajos y color espanyol y aragonés; demaneu, però vaja, que no quedareu pas consents.

L'assumpte es el següent:

Juan Zumarraga estima a Soledad. Mossen Jago procura dissuadirla d'aquest amor segurament impulsat per intimes concupiscències. En Juan ha d'anar a la guerra y s'allista entre'ls carlins. Y pera despedirse en Juan y Soledad vinga la *jota* joleyà! Però, quina jota, fills meus! Jota ab processó y danses y gat-zara.

Més vetaquí que al según acte la vila està sitiada pels carlins entre'ls quals, naturalment, no hi pot mancar en Juan. Tenen fam, assalten la vila y's llensarien a tota lley de volpellarjes si la població desde l'iglesia, hont s'ha reunit, no'ls fes foch crudelment. Soledad esdevé una heroina qu'encoratja al combat mentres Mossen Jago prè de furor eròtic vol aprofitarse de la situació pera hèurela. Més les portes cedeixen, els murs s'enfonsen, y Juan entra, capitanejant un esbart de batalladors carlins y s'apodera de Soledad. Mes ja es tard. Abdós son ferits de mort y moren abraçats mentres els carlins penjen al pobre Jago moribond, car l'odiaven perque no era del seus.

Y soroll y batzegades y terratremol y èxit, que es lo pitjor, quan se tracta de obres com *La Jota*.

En cambi en el mateix teatre en Clemenceau, que quan no fa de polítich, es un excelent literat, ha deixat estrenar ab l'etra de Ferrier y música de Charles Peus *Le Voile du Bonheur*. Jo no sé si la rondalla xina es tal com la va donar a conèixer l'ilustre ex-president, emprò si sé que *Le Voile du Bonheur*, en dos actes y en música, resulta una obra preciosa, conmovedora, esplèndida.

Crech que acceptaria perfectament la traducció al català. Però com per altra part penso que a Barcelona ja coneixeu el dramet sobres el qual avuy s'es fet l'obra lirica, perque el va posar un actor italià, no seré molt explicit al contar l'argument. Sols hi ha una dificultat pera la representació aquesta y es que a Catalunya, a Espanya, entera no hi ha un Jean Perier, actor tant excelent, com exquisit cantant.

Tchang es cego y vell. La seva ceguera el té mort dè pena. Donaria la vida pera recobrar la llum. Y aixó que, la ceguera apart, es ben felís. Rich, atés per tothom, amoixainat per la dòna, el fill, els amichs.

Més tres gotes d'un elixir misteriós tornaràn la claror als seus ulls, sols que es molt perillós refiarsen. car si's traspassa la mesura, la ceguera serà eterna, irremeyable.

Tchang prova l'elixir d'amagat dels seus y recobra la vista y la claretat. Mes, oh dissort, aquella llum y aquella vista serveixen pera descobrirli les miseries del seu voltant. Veu per sos propis ulls com la seva dòna l'enganya ab son meller amich, com un home a qui ell havia salvat dels assots y càstichs més crudels, ara roba sa caixa, com en fi, son fill estimat es també un farsant y un miserable. Y aleshores Tchang, aco-

rat profundament, recorre altre cop al elixir pera posar pera sempre davant dels seus ulls l'espessa negrura que havia sigut el vel de la seva felicitat.

Cal remarcar que l'obra té a la Opera Comique una presentació excelent y que, com ja he dit, Perrier, que fa el «Tchang», es un eminent actor.

La música molt agradable.

Les ovacions al ex-president frenètiques. Semblava que éram a Barcelona un dia de estrena den Guimerà.

LOGE

ROMEA

En Pere Codina combinà, per la funció del seu benefici, un interessant y variadíssim programa que ha vingut repetintse ab gran acceptació de les persones intel·ligents en coses de Teatre. A més del valor literari de les obres que l'formaven, hi havia l'atractiu de donar lloch ab elles a que l' eminent actor lluis tota la varietat y forsa del seu talent brillant y ductilíssim.

Comensà la representació ab *La abella perduda* den Vallmitjana. El tipu d' elegant degenerat, es enriquit per en Codina ab una pila de detalls acertadíssims. Es fresch l' èxit d' aquesta obra y ressonen encara les ovacions ab que l' públich ne reb la interpretació.

La morta den Crehuet ja havia estat interpretada per en Codina uns quants anys enrera. Aleshores ja hi fou celebrat. Però ara, en que les condicions físiques favoreixen més a l' actor, el «Jau-me» de *La morta* troba en la encarnació den Codina una de les seves formes definitives. Sense recordar a ningú, genialment, aixeca el personatge tant en-

laire que aquell drama de dolor y remordiment que viu, impresionà tant al públich que n'interrompé la interpretació ab fervorosos y merescuts aplaudiments. El secundaren molt bé les Sres. Vallbé, Ferrer, Faura y Huguet y el senyor Puiggarí.

També *Juventut* de l' Iglesias fou un triomf per en Codina. Després de *La morta*, *Juventut*. Tots els que coneuguin aquestes obres y els personatges encarregats a n' en Codina, ja comprendran les diferencies essencials, el mar de matissos, que separen als protagonistes. Donchs en Codina, sense aparent esforç, ab esquisida y artistica naturalitat, sapigué vèncer de tantes dificultats y obtenir, en les dugues obres, aquell domini dels espectadors, senyal seguríssima de aprovació y convenciment.

Seguiren *Mestre Olaguer* den Guimerà y *L'alegría que passa* den Rusiñol y Morera. Aquestes obres, igual que *Juventut*, eren interpretades per primera vegada per en Codina. Y no cal dir com hi triomfà, tant en la den Rusiñol com en la den Guimerà.

El públich no 's cansava de ovacionarlo, agraintli el meritori y culte esforç y premiantlo per la difícil victòria obtinguda.

Rebi també, el simpàtic actor, la nostra més coral enhorabona per la gloriosa vetllada del seu benefici.

PRINCIPAL

La forsa incontrastable de *La Reina jova* ha tingut el dò de escombrar el pornogràfic y analfabet—quan no insuls y rescalfat,—repertori de la casa.

Ab tot, no 'ns hem lliurat de *La torre dels sustos*, ni de una solapada representació de *La Cambrera* que tingué lloch ab la excusa—may ne falten,—del benefici del senyor Goula.

No volem insistir sobre lo que ha dit

la premsa de la desballestada y irreverent presentació y interpretació que capigué a *La Reina vella* den Guimerà. Diuen que va ser un espectacle vergonyós, perquè tot s'hi estalviava y regatejava.

Y així una empresa que per ressucitar *La taca de cafè* pinta una decoració nova y que, —segons rumors,—contracta expressament a una apreciable actriu per reproduir una obra despreciable!

Per dijous estava anunciada, en aquest teatre, la estrena de la comedia en dos actes den Lambert Escaler *Dit y fet*. Ja 'n parlarem.

AGRUPACIONS Y SOCIETATS

—Ateneu Obrer del Districte II. — Diumenge a la vetlla l'elenc de aquest Ateneu escullí el drama en tres actes *La filla del mar* del mestre [Angel Guimerà. L'interpretació donà per resultat, del drama ferne comedia, essent així qu'el públic disfrutà més que si haguessin representat una obra (?) d'en Franqueza o en Baró, y així al nostre entendre es un rebaixament per l'entitat, una burla al públic que de bona fe hi concorre y lo més de playear es l'ofensa que fan al gran mestre Guimerà transformantli un drama (admirat de tothom) en una comedia.

Admetem qu'entre les moltes obres que fan, ne flaqueixi alguna; no ho extranyem tota vegada que han de fer obres cada diumenge y tenint en compte que's tracta d'aficionats, emprò no podem acceptar que's malmetin les obres, y molt més quan són de grans literats.

La nostra severitat no es parcialisme propi sinó, filla del públic a qui sentirem dir «Està bé aquest drama que fa riure» o «Que fa riure aquesta comedia». Això es deplorable.

No mes farem esment de la senyoreta Duràn, qu'ens feu gaudir una «Agata» deliciosa, plena de vida y candidesa com la ideada el poeta. En la seva presentació hi vegerem retratada en més reduït tamany, la eximla

creadora de *La filla del mar* la senyora Adeline Sala (e. p. d.)

El senyor Boquet, se possessionà del paper en el tercer acte. La senyoreta Albert, desencaixadíssima. Els demés tots de broma.

La presentació bona. L'apuntador bo y l'electricista malalt, tota vegada que tingué molt mal acert en el joeh de llums.

—Jubilación de Vigilantes.— Dissabte representaren *A la prevenció*, *Lo lliur d'Ayguia* y *El rapte de la sabina*. En la interpretació d'aquestes obres tingueren moments acertats els senyors Martínez, Piñol, Peremarch, Puig y les senyoretas Milla, Buxadós y nena Diaga. Els altres que ajudaren arrodoniren els conjunts. En preparació *Terra baixa*.

L'Eura. — Diumenge proper a les tres y mitja, de la tarda, tindrà lloch el benefici dels joves aficionats A. Clapera y J. Xicart que han escullit les obres *La creu de la Masia* y *Entre gitanos*. Hi assistirem.

—Centre social benèfic de Betlhem.— Pròximament inauguració de la secció dramàtica ab les obres *Fam d'or* y *Per no entendre el castellà*.

—Club Foment.— A càrrech del Foment de la Sabateria, va celebrarse dimars dia 25, festivat de S. nt March una vetllada teatral ab un plé a vessar. El quadro artístich de la casa va reproduir l'antiga pessa *Als peus de vostè*, y la xamosa comedia den Ponsa. *La Cadernera*.

Abdues obres foren interpretades per la senyoreta Alirgili y senyors Forga, germans Perbellini y Viñas, que estigueren molt felissos en son comés escoltant nombrosos aplaudiments com així el diumenge 30, que donaren la segona representació de *El Lladre*. En dita producció estigueren acertadíssims en Forga en el «Ricart» y en N. Perbellini en «El Raymond».

Avensant cada dia més l'altra Perbellini y discret en son personatge en Viñas. La senyoreta Romagosa, es defensà bastant en el paper tan difícil com es el de «María-Lluïsa» y vestí l'obra ab elegancia y gust. Molt correcta en son comés l'estudiosa senyoreta Virgili. Per la vinenta funció *El Mistich*. En prepa-

ració *L'oncle rector*, *Per una capa*, *Lo bon lladre* y *El llaud negre* (estrena.)

—Escola Catalana.—En el local d'«EluCb Foment», donarà diumenge a la tarda aquesta entitat, una extraordinària representació ab les obres: *Maldat ignocenta* y *Els martres d'Alcala d'Henares*. Ja'n parlarem.

—Unió Ultramarina.—Diumenge a la tarda tindrà lloc el benefici del elench dramàtic, posant en escena la xamosa comedia en tres actes *El Sant Cristó Gros* del nostre amic Eduart Aulès y l'obreta en un acte *Indicis*.

Els desijem un plé a curull y parlarem de l'interpretació.

—La Granota.—El senyor Gerard Buxedes esculli per benefici *Terra baixa*, obra que no anà com esperavem; puig s'hi notava que'is intèrpretes, la majoria eran comensants. La senyora Más y senyoreta Manyanet no estigueren pas acertades. Cal fer esment sols den Monné que's un bon aficionat ab tot y no ser el seu paper adequat al seu temperament. Fluixets en Rufart y Terrés. El beneficiat molt aplaudit. Un cas que mereix greu censura. Suprimiren el *Mestre Olaguer* den Guimerà, per fer una bestiesa castellana. ¡Vaya, vaya!...

—Catalunya Nova.—Per dissabte a la vetlla se representarà *Mar y cel* baix la direcció del senyor Alonso, ab decorat exprofes pintat pel seu germà D. Camil.

—Esquerra del Ensanche.—La senyoreta Regina Estruch, celebrà son benefici escullint *Lo rector de Vallfogona*. L'execució anà molt acceptable sobretot pels papers que confiaren a la senyora Cardalda, y senyors Estruch, Vilar, Estefa, Illa. La direcció bastant notable, més la presentació escènica dolentíssima, puig sembla increïble que una entitat tant seriosa, no tinga un decorat més perfecte per correspondre a les societats que'n dissabtes el lloquen.

La beneficiada escollà forts aplaudiments. La simpàtica actriu senyoreta Ramona Mes-tres, fou ovacionada en la lectura d'unes xamoses poesies.

La festa acababa a les tantes de la matina-da... malaltia crònica.

—Cine Gayarre.—En mitg d'obretes castel-lanes se representà *Lo somni de l'ignocencia*

interpretat ab forsa carinyo per les senyorete Lozano y Marti y senyors Cuyàs, Borràs y Armada.

—Tanhauser. Tallers, 22.—Atentament invitats, assistirem el diumenge passat a la inaugural del cicle de funcions que donarà en aquesta Societat una companyia d'aficionats dirigida per l'expert J. Mombrú Mirats.

Posaren en escena *La Mare Eterna* y si hem d'esser sincers dirém que la seva execució deixà quelcóm que desitjar, notantshi inseguretat y poca comprensió dels tipus. La senyora Milà regular y en les escenes ahont na d'exteriorisar la seva passió la trovarem freda, massa freda... En Giralt en el «Flo-renci» un xich fora de tò. Ademés, ¿no podria desferse d'aquella cantarella y d'accionar de els brassos de llarch a llarch? Hem de recomanarli també que alsi més la veu, puigs apenes se'l sentia. En Mombrú en el «Ga-briel» demostrà haver estudiat el paper... Molta voluntat; res més. L'únich que logrà convencens de debó, fou en «alls en l'«Andreu» que digué ab molta naturalitat, donant-nos a entendre, que havia comprés y estudiat forsa el personatge. En Montserrat, Nibot y Basora molt fluixos y desorientats.

SANT MARTÍ.—Joventut Democràtica Radical.—El dissabte, després d'un drama castellà feren la comedia *A pel y a repel* quinas situacions còmiques foren la delicia de la concurrencia que aplaudi satisfeta al final de l'obra.

El dia 13 el drama *La boja* del mestre Guimerà.

Foment Martinense.—Per primera vegada repre-entà la companyia que dirigeix el senyor Joannus.

L'obra escullida pera son debut sigué *El lladre*. L'execució donada a la mateixa resultà forsa acceptable, puig encara que tant al senyor Joannus com a la senyoreta Persiva protagonistas de l'obra, els manca en son propi caràcter tensió dramàtica, especialment de la que l'obra necessita, no per això deixaren de sostenir dignament sos respectius personatges.

Els demés, senyora Pahisa y senyors Canadell, Rissech y Saladrigas, corresponderen al conjunt y altura iniciat pels anteriors.

Per fi de festa *L'eterna qüestió*, distingints a
força quants hi prengueren part.

Tant en l'una com en l'altra ressonaren
aplaudiments al final de cada acte.

Ateneo Obrero Martinense.—Per la compa-
nyia d'aficionats de la casa tou posat en esce-
na el sempre aplaudit drama de l'Ignasi Igle-
sias *El cor del poble*.

Tots quants hi prengueren part se lluhiren
del tot en el desempenyo de sos respectius pa-
pers, comensant per la senyora Roig que di-
guè y feu el paper ab tota consciencia y aca-
bant pels senyors Abelló, Llagostera, Vila, Al-
sina y Borrás, tots foren força aplaudits y leli-
citats.

Acabà la festa ab el sainet *La casa de dispe-
sas*, que feu pasar l'estona en tant agradosa
vetlla.

Ateneo de S. Luis.—L'última obra posada
en escena per la companyia d'aficionats fou
una producció castellana.

L'interpretació no estigué pas del tot encer-
tada, a part de la temeritat que representa la
parla forastera, que sortí força mal parada.

El senyor Martí, en el primer, segon y ter-
cer actes estigué fluix, en cambi en el quart
donà al personatge tota aquella força d'inten-
sitat que aital personatge requereix.

La xistosa sarsuela catalana *La competencia*
acabà ab la vetlla, interpretada ab força just-
sa y rihentne ab tota satisfacció la concu-
rrencia.

Ateneu Obrer Català.—Fem sabedors als
aficionats, que en el quadro d'avisos de la sec-
ció de teatre, ha sigut posat un anunci, cri-
dant a quans vulguin inscriure a la llista
oberta pera orgnisar una companyia de la
casa.

SANT GERVASI.—Centre Autonomista
Català.—El diumenge passat posaren en esce-
na la tragedia de Guimerà *Mar y Cel* en cual
execució el senyor Capafons feu un «Said» ad-
mirable, tinguent moments molt felissos so-
bretot al segon acte en el que s'acredità d'afi-
cionat excelent.

La senyora Nogaret en sortí bastant airosa
emprò li recomanem que estudii un xich més
puigs molt millor n'hauria sortit.

El senyor Sala interpretà bé l'Hassen si be

en algú moment exageraba. El senyor Oli-
veras, si sapigués corregirse aquells defectes...
El senyor Oliver, discre. El senyor Vilaplana
bastant fora de tò. Els demés senyors Castells,
Oliyer, Parellada y altres, secundaren ab jus-
tesa.

Els conjunts acreditaven la bona direcció
del senyor Capatons.

El final del segon acte anà desencaixat, de-
gut potser a la distracció d'algun personatge.

La presentació mitjana.

Per diumenge vinent y a benefici del qua-
dro dramàtic, estrena de la traducció del
drama alemany *Magda*.

En preparació *La llantia del odi*.

POBLET.—Ateneo Regionalista.—Les obres
El bon policia y *Juventut* escullides darrerame-
nt en aquest local, obtingueren una inter-
pretació molt correcte y a carrech de les se-
nyoretes Roca y Arnau y senyors Amigó, Cli-
ment, Jordà (A. y S.) y Martell.

El públich sortí satisfet de la festa pel bon
acert en escullir les obres.

En ensaig *El mistich* y *El pati blau*.

Foment La Salut.—Les xamoses obres *El
pati blau*, *Juventut* y *Indicis*, assoliren una
execució digne d'elogi y l'auditori no escati-
màls aplaudiments a la senyoreta Pepeta Ro-
ca y als senyors Mañá, Saguñón, Blanch y
Fradera que's portaren tots com uns héroes
essent aplaudits justiciosament.

SANS.—La Familiar Obrera.—La compa-
nyia d'en Carles Capdevila tenia projectada
pera el passat diumenge a la tarde una funció
dedicada al festejat escriptor en Avel·l Artís
Balaguer, escullint les obres del mateix autor
May se fa tart si el cor es jove, *Mati de festa* y
L'eterna qüestió

Si es tractés d'un elench d'aficionats diríem
que aquest día que aludim ho feren molt bé,
però tractantse d'uns elements que actuen
com actors, el públich deu d'exigir quelcòm
més que aquella tasca.

Dirèm donchs, que en l'execució les obres
de referencia anaren totes ajustades menys
la primera que notarem particularment en el
senyor Capdevila certa inseguritat.

Segurament compendrà aquesta rahò si re-
corda aquell segon acte (si mal no recordem

era el segon) en que estava tant baix de tò, que no es deixava sentir de la quarta fila, pera que no se li escapés alguna virolleta.

El senyor Roura, ens agradà. Lo mateix que la nena Redondo qui estava feta una actriu en miniatura.

La senyora Bayona, aquest cop no convenia. Desencaixada de tipo.

Bé la Baró, Palmada y Albert (C.). y justos els senyors Bello, Mun, Rosés, Petit, Mer y Liauradó.

L'apuntador se sabia forsa el paper.

Aquest senyor quant el fan formalisar crida de debò.

La concurrencia escassa. Ho lamentem.

POBLE NOU.—La Alianza.—En la vetlla del prop-passat diumenge la la companyia de la casa dirigida per en N. Pladevall, posà en escena el drama *La banda de Bastardia* y el quadro dramàtic *Entre rocs*, prenenthi part la primera actriu Carme Parreño.

En la execució de la primera, s'hi lluhiren els senyors Doria que feya «l'Uch», el senyor Benet ab el «Fra Gilbert» y el senyor Torres ab el «Rocafort», el senyor Balaguer, encarregat del paper «d'Ulrich» estava completament desencaixat, el senyor Gils ab el «Baró», tingué alguns moments felissos.

Molt bé la senyoreta Fornés ab el «Nina», com també la senyora Parreño ab la «Maria».

De totes maneres, y ab tots els esforços realisats per la companyia, l'obra no interessà gens ni mica al nombrós públich, car es un genre que podèm dir que ja ha passat a l'història.

La presentació de la *Banda de Bastardia*, com a decorat, completament equivocada, car allò no era una cambra d'honor d'un castell feudal, sino una arrega de varies arquitectures; lo que estava molt bè era lo que's veyia per la porta del fonss, com son les torres del castell, etc. etc.

En la execució d'*Entre rocs*, sobressortiren els senyors Gils y Benet ben ajudats per la senyoreta Fornés y els senyors Doria, Torres, Pladevall, Ansillo y Balaguer.

La presentació d'aquesta obra siguié espléndida, presentant una bella montanya adornada ab pins ben posats, qu'enjoyaven l'escenà.

El públich, en aquesta funció bastant incorrecte, no mes feya que enrahonar durant la presentació de les obres.

Dels nostres Corresponsals

TERRASSA.—Joventut Catòlica.—Fins ara han tingut lloch dugues representacions del *Detective Sherlock Holmes* sense dama, obtenint no obstant una execució bona y discreta, sobretot per part del protagonista senyor Font y els demés que el secundaren.

—Agrupació Regionalista.—Ab escassa concurrencia tingué lloch la segona representació de *La barca de Caron* y *Noces de papellona*, obtenint la mateixa execució que el primer dia. Pera diumenge una novella secció dramàtica posarà en escena *La mare eterna*. Ne parlarem.

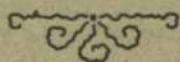
BORJAS.—El 30 d'Abril va representarse per la colla d'aficionats del Centre Republicà y baix la direcció den Elles Sardanyons, les obretes: *Lo marit de la viudeta*, *Via fora, ¡ladres!* y *La estació de la granota*. Tinch de fer constar que la primera va anar molt malament, tenint d'advertir als joves de la colla que si no volen estudiar que pleguin. La segona molt bé: en Viles va fer un «Net» com un home gran. En Badia va representar el pinxo molt acertadament. La Boidó va fer un bon paper de «Forastera», la noya Millon ab la «Neta» va estar admirable. En Plan y els senyors Piquar, Saltó, Sans, Prats y Aixalà varen estar acertsats, el tercer un altra vegada cal que cridi més. *L'estació de la granota* anà molt justa. L'escena molt ben presentada. Y del apuntador que'n dire? que va anar molt malament.

SABADELL.—Centre Sabadellés (Gelats).—L'agrupació Tutau ha representat les obres: *Don Gonzalo o l'orgull del gech*, *Sogres del dia*, *Les orelles de don Pau* y *Troneres*, les quals han sigut posades en escena ab regular interpretació.

GIRONA.—Orfeó Gironí.—La secció d'aquesta entitat, el dia 30 a la tarda, va posar en escena el drama de D. Antón Morán, *Público* (traducció catalana), que fou interpretat ab carinyo y bona voluntat pels principals elements de la secció.

VILAFRANCA DEL PANADES.—Lliga Industrial.—La interpretació que el passat diumenge donaren a *Misteri de dolor* den Gual, fou un altra èxit que conseguí la Secció artística d'aquest centre y especialment la senyora Antonia Baró y Pepeta Roca y els senyors Claramunt y Bonet que s'encarregaren respectivament del «Sebastià» y el «Noy», que's hi valgué merescuts aplaudiments. El final tingueren de aixecar repetides voltes el teló. Representaren també *Esilí Imp'ri* que distraigué forsa, sens volguer dir que hi estiguessin bè.

Es fan gestions perque vingui a fer una temporada l'Agust Barbosa. Desitjariem arribessin a un acort.

Ab aquest número acaba de publicarse (les cobertes anirán al vinent) el diàlech de gran acceptació

L'ABELLA PERDUDA

y, tal com havíem anunciat, repartim el primer plech (16 pàgines que corresponen als nostres subscriptors,) del darrer èxit teatral den Juli Vallmitjana

EL CORB

D'aquesta obra se n'ha ocupat, ab unánim elogi, la premsa catalana y les representacions de la mateixa, per la companyia Codina, han constituit un veritable triomf artístich.

La Redacció y Administració de aquesta Revista ha quedat instal·lada al carrer Alt de Sant Pere, 17, interior (aprop del Palau de la Música Catalana) ahont deuen dirigir-se els encàrrechs y la correspondència.

La festa dels Jochs Florals se celebrarà, com de costum, a Llotja, diumenge vinent que s'escau ser el primer diumenge de Maig.

Se diu que ha obtingut la flor natural mossen Antoni Navarro.

El premi de prosa ha estat guanyat pel nostre amich y' col·laborador Miquel Roger, de Palamós.

Y el premi Fastenrath s'ha concedit al drama den Guimerà *L'Eloy*.

Acullim ab viva satisfacció aquesta nova—que sentim no poder fer més complerta,—boy felicitant de tot cor als que aquest any s'han repartit les gloriuses y tradicionals *Flors y violes*.

Al «Ateneu Obrer del Districte II» hi tindrà lloch diumenge prop vinent, el benefici dels aficionats Srs. Pere Fàbregas y Manel Hoces quins han escullit les obres: *La cabana den Tom* y *Els Zin-Calós*, la primera traducció den Pere Boquet y la segona original den Juli Vallmitjana.

Han entrat a formar part de la companyia que actua a Romea la primera actriu senyora Emilia Baró y els actors senyors Carles Capdevila y Feliu Petit.

Han deixat de formar part de la mateixa companyia, entre altres elements, les senyores Llorente y Aparicio y els senyors Blanca, Balot y Pubill.

Ens comuniquen que ja s'ha constituit la comissió organitzadora del «Aplech de la Sardana» que, com de costum, se ce-

lebrarà en la pintoresca montanya de Vallvidrera, probablement en una de les primeres festes del mes de Juny.

No cal pas dir l'entusiasme que ha despertat entre'ls aimants de la nostra dansa nacional l'anunci de la repetició de aqueixa ja casi tradicional festa, y ab més motiu al saberse que els seus organiadors tenen la intenció de donarli, enguany, més relleu encara que en els anys passats.

S'ha inaugurat a Bellas Arts l'Exposició d'enguany. Es molt rica en nombre d'obres exposades, però ni per la qualitat de les mateixes, ni per la col·locació ni pel decorat de les sales, arriba l'actual Exposició al nivell de la del any 1907.

Sobressurten també aquet cop els pintors castellans enduhtentse, especialment l'atenció del públic y dels intel·ligents, les obres d'en Chicharro, Benedito y Torras.

Els pintors d'aquí fan un paper magnífic, degut, sens dubte, a que no han tingut temps de treballar, ja que fins fa un mes, no s' sabia encara si l'Exposició's faria, y degut també, segons diuen, a que no s'admetien per l'Exposició obres que ja haguessin sigut exposades.

Som al darrer mes de la temporada teatral barcelonina.

Si en els dies que correm entressiu a l'escenari de qualsevol dels Teatres Catalans, us sorprendrieu del moviment que hi ha. Tot son anades y vingudes y converses en veu baixa; conferencies, confabulacions y misteris. Que si tu vas ab aquest y que si tu't quedes ab aquell y que si jo tindré el Clot y tu Picamoixons y que batua assí y que batua allà... Però na us espanteu, encara que els crits us sobtin y les complicades maniobres us estranyin. No's tracta de cap conspiració, malgrat les apariencies; ni de res que pugui pertorbar la pau pública. Se tracta, senzillament, de lo més inofensiu del món: se tracta de que estàn organisantse les companyies d'estiu.

Aquelles companyies de les quals ja hem tingut l'honor de parlarne, més de dugues vegades, desde aquestes mateixes pàgines, en llarchs, pintorescos y

ben intencionats articles de fondo que han estat com predicar en desert ab tot y que les nostres observacions—modestia apart,—no podien ser més justes ni els nostres concells mes atendibles...

Però el comediant es com es. Vol anar sol aixís que pot. Vol fer el bot, vol *llen-sarse* y ningú'l treu d'aquí encara que's trenqui'l coll a cada provatura...

Y tant fàcil com fora assegurarne l'èxit de les campanyes d'estiu! No hi ha un parell de companyies catalanes a Barcelona? Donchs conseguint que les dugues companyies—o tot lo més tres,—fossin les que anessin per fóra, ja estaria feta la gracia. Aixís la gent sabria a què aténirse y qui volgués la del *Principal* tindria la del *Principal* y qui sollicités la de *Romea* contractaria la del *Romea*, ab tots els ets y uts.

No com ara,—o com aviat,—en que tindrem, per aquets mons de Déu, trenta dugues companyies del *Principal* y setze del *Romea*, que no hi haurà manera d'entèndrens y tothom serà *primer actor* y de *primeres actrius* ni hi haurà a dotzenes y no parlem de les obres que's posaran en escena, perque no les coneixerà ni'l propi autor per més que s'hi esforci...

Per xó no'ns interessen les maniobres que aquets dies tenen lloch pels escenaris. Per què sabem ahont aniran a parar: a contribuir a l'enredo general, com diu un amic nostre.

Nosaltres ja hem avisat, aconcellat y predicat en tots els termes. Els senyors comedians ens han pagat l'interés no escoltantnos. Perfectament. Rentantnos sen les mans restem en paus.

No's queixin, donchs, els apreciables actors, si no troben a DE TOTS COLORS l'anunci y propaganda de les nombroses, infinites, desconcertants y invertebrades companyies que formin.

A totes, però, desitgem bona sort. Y, si no la tenen, al menys la discreció suficient per treuren l'issó y exemple del fracàs...

Que no fóra fracàs, sinó sorollosa victòria, conseguir que l'any vinent hi hagués més seny y disciplina y, sobretot, més instint de conservació que fins ara, l'arran jament de les cèlebres y descreditades companyies d'estiu.

Imprempta de DE TOTS COLORS

Tallers de impremta
y encuadernacions de
Bartomeu Baxarias

Desde avuy queden instalats
en el nou local

17 Alt de Sant Pere, 17, int.

(Aprop del Palau de la Música Catalana)
ahont deurán dirigir els encàr-
rechs y la correspondencia

Redacció y Administració
de “De Tots Colors”

Llibreria MILLÀ

Sant Pau, 21, Barcelona

Gran assortit de drames, comedies, sainets, diàlechs y monolechs

Repertori sense dames

Sainets vells ab versos nous

¡GRAN ÉXIT!

10 CÈNTIMS CADA UN

PRIMERA SERIE

Dones Homes

1.	El casament d'en Saldoni.	2	2
2.	06960. La primera de Nadal.	2	3
3.	A Sant Boy falta gent.	0	8
4.	Les calses del senyor Antón.	1	4
5.	El divorci de la Marguerida.	2	2
6.	Xarop de bastó.	2	3
7.	La clau de la escaleta.	1	2
8.	Peix al cove.	1	2
9.	Trampes son trampes.	1	7
10.	¡Setze garrotades!	1	3
11.	¡Arri!	2	4
12.	Cuscunilla el sagristà.	1	4

Llibreria Millà-Sant Pau, 21
BARCELONA